

A Földre érkező fénysugarak nagyon jó közelítésben párhuzamosnak tekinthetők, hiszen a Nap elég messze van a Földtől. A fénylő páracsíkok csak látszólag közelednek egymáshoz, éppen úgy, mint a vasúti sínek egy hosszú, egyenes pályán, ha a sínek közé állunk.

Csapó Ágnes (Győr, Révai M. Gimn. 10. o.t.)

Megjegyzés. Sokan a párás levegőben levő parányi vízcseppek fénytörésében, vagy a levelek közötti „kicsiny” réseken végbemenő fényelhajlásban keresték a magyarázatot. Ezek azonban nem magyarázzák meg a látványt, hiszen ha a fény elhajlana a faleveleken (ténylegesen nem teszi, mert a levelek közötti lyukak sok-sok nagyságrenddel nagyobbak, mint a fény hullámhossza), akkor ez az elhajlás különféle irányokban egyszerre történne, s nem a fénysugár irányváltozásához, hanem kiszélesedéséhez vezetne. Ugyanezt mondhatjuk a fénytörésről is. A vízcseppek szórják ugyan a fényt, éppen ez teszi láthatóvá a fény „útvonlát”, de a fénynyaláb egészének irányát nem változtatják meg. Néhányan a Nap méretére, a Nap különböző pontjaiból kiinduló fénysugarak iránykülönbségére hivatkoztak, azonban ez a tény is csak az egyes fénysugarak kiszélesedését magyarázhatná meg, nem pedig az egymáshoz viszonyított – látszólagos – széttartását.